

Corsaren.

N° 14.

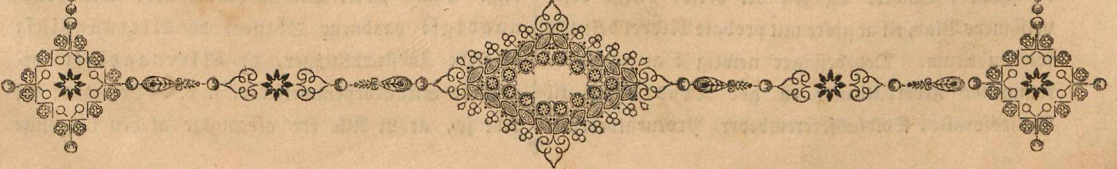
Fredagen den 5te Februar 1841.

Andet Dypag.

2det Dvartal.

For Alt, „Corsarens“ Redaction og Udgivelse vedkommende,
staar Undertegnede til Ansvar efter Loven.

A. Hansen.

Charivari.

Geheime-Statsraad Adler syntes ikke om Kassen, da han saae den aftegnet. Han meente, at den var for lille.

— Jeg besylder nødig Noget; men jeg er idag nødt til at komme frem med en Beskyldning, om hvis Grundethed jeg efter langvarig Speculation er bleven overbevist. Det er, at Klubberne, disse Indretninger, som gjælde for saa uslydige, ere de farligste Fiender af det absolute Monarchi, ja at de have gjort dette mere Skade, end alle de liberale Blade tilsammen. Thi, siger jeg, og lægger vel Mærke til mine Ord Alle I, hvem dette kommer for Die! Klubberne have givet sig en til Republicanisme grændsende fri Regjeringsform. I alle Klub-Statutter hedder det: Generalforsamlingen o: Folket, har den øverste Magt; Directionen o: Regjeringen, aflægger Generalforsamlingen Regnskab, og Andet Mere, hvoriblandt, at ethvert Medlem har Lov til, frit at sige sin Mening om Besyrelsen o. s. v. Dette have Folk faaet Smag paa, og deraf al den Constitutionslyst, som nu græsser iblandt Folk. Vi givde nu Cancelliet det velmeente Raad, at det ikke tillader Klubberne at beholde en saadan Regjeringsform, men befaler dem alle at vælge en uindskrænket Besyrer, mod hvem Generalforsamlingen ikke har Lov til at knæ, og som bruger Klubbens Penge efter eget Lykke uden at faae til Regnskab eller Ansvar derfor, samt forbyder hvert Klubmedlem at raisonnere om Klubbens Affairer m. M. — Dette vil langt bedre end Ræser og deslige hjælpe til at bringe Alt i den gamle gode Orden.

Middel mod Constitutionsfeber.

En sand Ven, ikke af det liberale "Fædreland", men af vort eget gamle, velsignede Fædreland, har længe grublet over at finde et Middel mod den ledende Constitutionsfeber, der ikke blot forvirrer Patientens egen Hjerne, men ogsaa som den værste Pestilents griber vidt og bredt om sig, og anfægter baade Unge og Gamle, Høie og Lave, Rige og Fattige. "Cor-saren" er jo, som den saa ofte har sagt, den bedste Ven af Kongen, Cancelliet, Trykkesfrihed, Politimesterens Medhjælp, kort sagt af Alt, hvad der er godt og skønt i Landet, og jeg vil derfor vælge dette velsignede Blad, til at gjøre mit probate Middel bekendt for Publicum. Det bestaaer nemlig i at give vedkommende Feberpatienter en god Dosis Udflugt til Profesforater, Soldkasserembeder, Procuratorbestil-

linger, Syssemandsembeder o. s. v., o. s. v. Medicinen maa naturligtvis svare til Feberens Grad og til Patientens stærkere eller svagere Natur; men i Almindelighed viser denne Medicin lykkelige Virkninger, selv om dens Døstet er saa ringe, at det kun gives en Theeskefuld Udflugt hvert Fjerdingaar. Den første Virkning er gjerne den, at Patienten op-hører at phantasere om statsretlige Garantier, gjen-nemgribende Reformers, energiske Besparelser, ansvar-havende Ministre, Civillister &c. Dernæst ligger han en Tid i Dvale og damper al Døstet ud, og ende-lig skriver han Lovtaler over det Bestaaende og for-bander samt truer med Fjendens Hærskarer Alle dem, der endnu have Feberen, og da er han fuldkommen helbredet.

— "Dagen" yttrede forleden, at der ikke hører virkeligt Mod til at opponere imod Regjeringen og dens Embedsmænd. Dette har "Dagen" paa en Naade Ret i: Der hører egentlig langt større Mod til at opponere imod Folkemening, Fornuft, Ret, Billighed o. s. v. Derfor have vi heller aldrig næg-tet, at "Dagen" har meget Mod.

— Af Adresserevisen erfoer Publicum forleden med megen Tilfredsstillelse, at en Mand fra Landet havde sendt Hr. Jetsmark 2 Rbd. i et velbødigst Piemed, for derved at udtrykke sin Glæde over den Kunstfer-dighed, den "Berlingste Tidende" havde aflagt Prøve paa, ved at skildre Danmarks Tilstand som saa for-træffelig.

— **Thorvaldsens Museum.** (Parabel i Anledning af Capitain Sibberns Skrift.) Der var en-gang en Mand, der deelte sin Formue imellem sine ti Børn, paa den Betingelse, at de afverlende skulde have ham i Huset og føde ham paa hans gamle Dage. Men, da Børnene havde faaet Pengene, var den gamle Fader dem til Hinder, hvor han gik og stod. "Han stod i Veien for Tre og spiste for Fire." Da græmmede den Gamle sig tilbøde, og paa sin Dødsfeng sagde han: "En Fader kan føde ti Børn; men ti Børn kunne ikke føde een Fader." — Lykkelige Thorvaldsen! at Du ikke ogsaa gav Dig i Kost hos Din Fødeby!

— "Allernaadigst". De conservative Blade have en underlig Naade at bruge Ordet "allernaadigst" paa. Hvert Dieblif hedder det: De allernaadigst paabuene Skatter, de allernaadigst befalede Indskrænkninger, de allernaadigst for-ordnede Straffebestemmelser o. s. v. — Herregud! Vi vide jo, at vi Alle ere afhængige af den kongelige